

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΛΟΥΣΙ-ΠΩΛ ΜΑΡΓΚΕΡΙΤ

ΕΝΑ ΠΑΝΑΚΡΙΒΟ ΔΩΡΟ

Ο κοσμηματοπώλης έτριψε τὰ χέρια του κατειθιμισμένους καὶ ρώτησε τὸς πελάτας του:

—Ποῦ θέλετε νὰ τὸ στείλω;

—Στὸ σπίτι μου! ἔκανε νὰ φωνάξῃ ὀλόχαρη ἡ ὡμορφη Σόνια, μὰ συγκρατήθηκε ἀμέσως ἀπὸ εὐγένεια.

Ὁ Πιέρ Λωράν δὲν εἶχε μαζὺ του τὶς εἰκοσπέντε χιλιάδες φράγκα πὸ ἤθελε ὁ κοσμηματοπώλης γιὰ κείνο τὸ ὑπέροχο δαχτυλίδι μὲ τὸ μεγάλο διαμάντι. Κι' ἐπειδὴ ἤξερε πὸς θὰ δειπνοῦσε τὴν ἄλλη μέρα μὲ τὴν σαγηνευτικὴ φίλη του, ἀπάντησε:

—Στείλτε το στὸ γραφεῖο μου, αὔριο τὸ πρωί. Ὅριστε τὴν κάρτα μου.

Ὁ ἔμπορος ἔκανε μιά θαθεῖα ὑπόκλιση μπροστὰ στὸν πασίγνωστο ἐργαστασιάρχη αὐτοκινήτων καὶ στὴν τρυφερὴ φίλη του, γιὰ τὴν ὁποία προωριζόταν ἐκείνο τὸ πανάκριβο δαχτυλίδι.

«Υπάρχουν τρέλλες πὸς τίς κάνει κανεὶς μονάχα μιά φορά» συλλογιζόταν ὁ Πιέρ, μπαίνοντας στὸ αὐτοκίνητο. Μὰ δὲν μετανουόουσε. Ἡ Σόνια ἦταν μιά ἀπὸ τὶς ὠραιότερες γυναῖκες τοῦ Παρισιοῦ. Ἦταν ὑπέροχη, γλυκεῖα, γοητευτικὴ, ἀσύγκριτη.

—Πόσο μ' ἀγαπᾶς! ἔκανε μὲ θαυμασμὸ στὸ φίλο της, ὅταν ἦσαν μόνοι, μέσα στὴν πολυτελὴ λιμουζίνα. Ποτὲ ἄλλοτε δὲν μοῦ χάρισαν ἕνα τόσο ὡμορφο δῶρο!...

καὶ τὸν φίλησε μὲ τρυφερότητα στὸ στόμα. Ἐπειτα, δειλὰ, νόμισε πὸς ἔπρεπε νὰ προσθέσῃ.

—Μὰ σοῦ κόστισε πολλὰ, ἀγαπημένε μου Πιέρ;...

—Μπα! Εἶχα κάνει τελευταῖα μιά καλὴ δουλειὰ κ' εἶχα κερδίσει ἀρκετὰ χρήματα.. τὴς ἀπάντησε ἐκεῖνος, γιὰ νὰ καθουσιάζῃ τὴ μικρὴ αὐτὴ ἀνησυχία τὴς φίλης του, πὸς ἦταν ὡστόσο προσποιητὴ.

—Τὴν ἄλλη φορὰ θὰ σοῦ κάνω ἕνα μαργαριταρένιο κολλιέ, πρόσθεσε χαμογελώντας.

—Κ' ὕστερα ἕνα μπρασελέ μὲ μπριλλάντια! τὴς ἀπάντησε καταγοητευμένος.

Τοῦ ἄρεσε νὰ εἶνε ἀπαιτητικὴ ἡ ὡμορφη φίλη του. Ἦταν μιά ἀντίθεσι μὲ τὴ γυναῖκα του πὸς δὲν τοῦ γύρευε τίποτε κι' ἄφησε τὸν ἔρωτά τους νὰ σβύνη μέσα στὴ μονοτονία, στὴν πληξὶ καὶ στὴ συνήθεια.

Ἡ γυναῖκα του ἦταν ὑπόδειγμα ἀρετῆς, νοικοκυρᾶς, πιστῆς συζύγου. Μὰ δὲν εἶχε ἰδιοτροπίες δὲν ἦταν φιλάρεσκῃ, δὲν ἤξερε νὰ τὸν σαγηνεύῃ μὲ καινούργια θέληγτρα. Κι' ἔτσι ὁ Πιέρ εὔρισκε πὸς τὸ συμπλήρωμα τὴς εὐτυχίας του, ἡ χαρὰ τὴς ζωῆς του, ἦταν ἡ τρυφερὴ φίλη του πὸς τὸν μεθοῦσε μὲ τὸν τρελλό, τὸν παράφορο ἔρωτά της.

—Τὶ ὡμορφο πὸς εἶνε τὸ ἄρωμά σου! ἔκανε σὲ μιά στιγμὴ, καθὼς μύριζε τὸν γιακᾶ τὴς γούνας της.

Ἐκείνη τὸν κύτταξε θαθεῖα στὰ μάτια.

—Θὰ μείνῃς μαζὺ μου; τὸν ρώτησε.

—Ὁχι, δυστυχῶς! τὴς ἀπάντησε ὁ Πιέρ, μπροστὰ στὸ μοντέρνο μέγαρο, ὅπου τὴς εἶχε νοικιάσει ἕνα πολυτελὲς διαμέρισμα.

—Τότε θὰ δειπνήσουμε μαζὺ;

—Ἀδύνατον! Δὲν εἶμαι ἐλεύθερος ἀπόψε...

—Κρίμα! ἔκανε μὲ κάποια ἀδιαφορία ἡ ὡμορφη Σόνια. Μὴ ξεχνᾶς ὅμως ὅτι αὔριο εἶσαι δικός μου. Θὰ σὲ περιμένω ἀνυπόμονα. Πρέπει νάρθῃς ἐξάπαντος καί... μὲ τὸ δαχτυλίδι.

—Μεῖνε ἡσυχῆ... Θὰ ἔρθω μάλιστα καὶ λιγάκι νωρίτερα' τὴς ἀπάντησε ὁ Πιέρ καὶ τὴς φίλησε τὸ τρυφερὸ καὶ κάτασπρο χέρι.

Ἐκείνη τότε ἔκλεισε τὸ γιακᾶ τὴς γούνας τὴς πήδηξε στὸ πεζοδρόμιο καὶ χάθηκε μέσα στὸ μοντέρνο μέγαρο, ὅπου εἶχαν ἐγκαταστήσει τὴν ἐρωτικὴ φωλιά τους.

Ὁ Πιέρ, ὅταν ἔμεινε μόνος, ἔνοιωσε πὸς ὑπέφερε ἀπὸ ἕνα τρομερὸ πονοκέφαλο. Θὰ εἶχε ἀρπάξει πάλι κανένα κρουολόγημα.

Ἀπὸ μέρες τώρα δὲν αἰσθανόταν καλὰ τὸν ἑαυτὸν του. Θὰ ἦταν καμμιὰ γρίπη.

Ἐφθάσε στὸ γραφεῖο του, κανόνισε γρήγορα τὶς πιδ βιαστικὲς ὑποθέσεις καὶ ὕστερα γύρισε ἀμέσως στὸ σπίτι του. Ἡ γυ-

ναῖκα του ἔλειπε. Ὁ Πιέρ νοιώθοντας ρίγη σ' ὄλο τὸ κορμί, ἔπεσε γρήγορα στὸ κρεβάτι.

Ὅταν γύρισε ἡ Ζερμαῖν, ἡ γυναῖκα του, ἔκαιγε ἀπὸ τὸν πυρετό.

Ὁ γιατρός διέγνωσε ἀμέσως μιά θρογχίτιδα.

Ἡ γυναῖκα του κάθησε ἀμέσως κοντὰ στὸ προσκέφαλό του, τοῦ ἔβαλε μερικὲς ζεστὲς φανέλλες, τοῦ ἐτοίμασε ἕνα καυτό τσάι μὲ κονιάκ καὶ πέρασε ὅλη σχεδὸν τὴν νύχτα ἀγρυπνη κοντὰ του.

Ὁ Πιέρ, καθὼς τὴν ἔβλεπε νὰ πηγαίνεραται ἀνήσυχῃ, φροντίζοντας γιὰ ὅλα, ντράπηκε γιὰ τὴν ἀπιστία του. Κάθε χειρονομία τὴς Ζερμαῖν τοῦ φανέρωνε μιά μεγάλη στοργή, μιά συγκινητικὴ τρυφερότητα, ἕνα σταθερὸ καὶ ἡρεμὸ ἔρωτα.

Ἡ γυναῖκα του ἦταν ντυμένη ἀπλᾶ, μὲ μιά σκούρα ρόμπια μ' ἄσπρο γιακᾶ καὶ φυσικὰ δὲν τὸν σαγηνεύε ὅπως ἡ φι' ἀρεσκὴ Σόνια. Μὰ τώρα, πὸς ἡ γρίπη τὸν εἶχε ἐξαντλήσει, ὁ Πιέρ ἐνοιωθε πὸς τὸν συνέδεε μ' αὐτὴν τὴν ἰδανικὴ σύζυγο ἕνα θαυότερο αἶσθημα.

Ἡ ὑγεία τοῦ Πιέρ ἦταν ἡ μόνη φροντίδα τὴς Ζερμαῖν. Ζοῦσε μοναχὰ γι' αὐτὸν κ' ἦταν ἐτοιμὴ γιὰ τὴν κάθε θυτῖα φτάνει νὰ τὸν ξανάβλεπε πάλι καλὰ.

—Δὲν εἶνε τίποτε... τὴς ψιθύρισε μιά στιγμὴ πὸς ἐκείνη τὸν κύτταζε ἀνήσυχῃ, μὲ δακρυσιενὰ μάτια.

Μὰ τὴν ἄλλη μέρα ὁ πυρετὸς ἀνέθηκε περισσότερο. Ὁ Πιέρ παραληροῦσε. Κι' ἔπειτα, πέρασε μιά τρομερὴ νύχτα, μ' ἐφιάλτες καὶ ἀσυνάρτητα λόγια.

Εὐτυχῶς γιὰ τὴ Ζερμαῖν, στὸ τρελλό ἐκείνο παρσλήρημά του δὲν ἀνέφερε οὔτε μιά φορὰ τ' ὄνομα τὴς Σόνιας.

Τὴν τρίτη μέρα, ἦταν καλύτερα. Ἡ ἀνάμνησις τότε τοῦ ραντεβου πὸς εἶχε μὲ τὴ φίλη του, ἄρχισε νὰ τὸν βασανίζῃ. Φώναξε ἀμέσως τὸν γραμματέα του, μὰ εἶχε θγει ἔξω γιὰ δουλειές. Ὁ Πιέρ συλλογιζόσθηκε πὸς ἔπρεπε νὰ τηλεφωνήσῃ τὴς Σόνιας, μὰ δὲν εἶχε τὴ δύναμι. Ἐπειτα, ἡ Ζερμαῖν δὲν τὸν ἄφηνε μόνο οὔτε μιά στιγμὴ.

Στὶς δυὸ ἡ ὥρα, χτύπησε ἄξαφνα τὸ τηλέφωνο.

—Εἶνε γιὰ σένα, Πιέρ... τοῦ εἶπε ἡ γυναῖκα του. Ὁ ἔμπορος Χάαζ σὲ ρωτᾶει γιὰτὶ ἀρνήθηκαν δυὸ φορές νὰ πληρώσουν στὸ γραφεῖο σου κάποιο πρᾶγμα πὸς τὸ εἶχες πει νὰ σοῦ στείλῃ.

Ἦταν τὸ δαχτυλίδι τὴς Σόνιας. Εἶχε ξεχάσει ν' ἀφήσῃ τὸ τσέκ στὸν γραμματέα του. Μὰ μήπως ἤξερε πὸς θ' ἀρρώσταινε;...

—Ἄς τὸ φέρουν ἐδῶ! εἶπε, μὲ τὴν ἰδέα ὅτι θὰ δεχόταν ὁ ἴδιος τὸν ὑπάλληλο.

Ὅταν ὅμως ἔφεραν τὸ δαχτυλίδι, ὁ Πιέρ κοιμόταν θαθεῖα κ' ἡ Ζερμαῖν δὲν τόλμησε νὰ τὸν ξυπνήσῃ. Μὰ, ὅπως ἦταν περίεργη, ἄνοιξε τὸ μικρὸ δέμα κι' ἀπόμεινε μ' ἀνοιχτὸ στόμα μπροστὰ στὸ διαμαντένιο δαχτυλίδι. Τὶ ὡμορφο πὸς ἦταν!...

Γύρισε καὶ κάθησε πάλι κοντὰ στὸν ἄνδρα τὴς καὶ στὸ θαμπὸ φῶς πὸς ἔμπαινε ἀπὸ τὶς κλειστὲς κουρτίνες, θαύμαζε τὶς διαμαντένιες λάμπεις τοῦ δαχτυλιδιοῦ πὸς τὸ εἶχε περάσει στὸ δάκτυλό της.

Ὁ Πιέρ ἄνοιξε μιά στιγμὴ τὰ μάτια, εἶδε τὸ χέρι τὴς Ζερμαῖν, ἔπειτα τὸ πρόσωπό της πὸς ἀκτινοβολοῦσε ἀπὸ τὴ χαρὰ καὶ δὲν τόλμησε νὰ καταστρέψῃ τὴν αὐταπάτη της, πὸς θὰ τοῦ κόστισε τόσο ἀκριβὰ.

—Τὶ εὐγενικός πὸς εἶσαι, Πιέρ! τοῦ φώναξε τότε ἡ Ζερμαῖν, μόλις εἶδε ὅτι ξύπνησε. Μὰ γιὰτὶ αὐτὲς ἡ τρέλλες; Πὸς ἦταν αὐτὸ τὸ ξαφνικὸ δῶρο;

—Μ' ἄρεσε νὰ σοῦ κάνω μιά ἐκπληξι... τὴς ψιθύρισε, σασιμένος.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ χτύπησε τὸ κουδοῦνι τὴς ἐξώπορτας. Ἦταν ἡ Σόνια!

Ἡ Ζερμαῖν τὴ δέχθηκε μ' ἐγκαρδιότητα γιὰτὶ ἀπὸ τὸ καλο-

(Συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 45)

Ἡ Σόνια κατέθηκε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο...

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 38)

Μά το αίσθημα της φιλαργυρίας υπερίσχυσε τέλος στην ψυχή του μελλοθανάτου, ο οποίος, κλείνοντας απότομα το κουτί του, επρόσθεσε:

—Θά δώσω στον κ. Τυμπέφ τό... χέρι μου για να τόν συγχάρω για την τιμιότητά του.

Καί τού έδωσε τό χέρι του!

* * *

Ο λόγιος Μπωτρού, ένας από τους πρώτους Γάλλους ακαδημαϊκούς, ήταν πολύ πνευματώδης, δηκτικώτατος μάλιστα στις σατυρές του. Συνήθιζε όμως να σατυρίζη τους πιο ισχυρούς άρχοντας, ως ότου μιά μέρα την έπαθε άσχημα.

Ο δούξ ντ' Επερνόν, μανιασμένος έναντιόν του για ένα σατυρικό επίγραμμα που είχε σκαρώσει έναντιόν του, έβαλε έναν ύπηρέτη του, ο οποίος τόν παραφύλαξε και τόν έκανε σε κακά χάλια από τις μαγκουριές.

Έπειτα από μερικές εβδομάδες, ο Μπωτρού, στηριζόμενος σε μιά μαγκούρα, πήγε στο παλάτι.

—Έχετε ρευματισμούς; τόν ρώτησε ή βασίλισσα Άννα ή Αυστριακή.

—Όχι, απάντησε ο Μπωτρού.

—Τότε, γιατί κρατάτε μαγκούρα;

—Θά σάς τό εξηγήσω αυτό, έγώ, Μεγαλειοτατη, είπε, έπεμβαίνοντας στη συζήτηση ο πρίγκηψ ντε Γκεμενέ, ο οποίος ήξερε τό πάθημα του ακαδημαϊκού. Ο Μπωτρού κρατάει μαγκούρα, όπως ο Άγιος Λαυρέντιος κρατάει τή σάρα, όπου τόν έψησαν. Είπε τό σύμβολον του... μαρτυρίου του!

* * *

Μιά μέρα, στο κυνήγι, ο βασιλεύς της Γαλλίας Έρρίκος ο β'ος, παρασυρόμενος από τό πάθος του, απομακρύνθηκε από τους ανθρώπους της άκολουθίας του. Καθώς λοιπόν πήγαινε να τους ξανασυναντήσει, είδε έναν χωρικό. Τόν έφώναξε και όπως συνήθιζε να κάνει με όλους τους ανθρώπους του λαού, έπιασε συζήτηση μαζί του.

—Ο βασιληάς Έρρίκος κυνηγάει μέσα στο δάσος και θά ήμουνα εύτυχής, αν τόν έβλεπα, τού είπε, σε κάποια στιγμή ο χωρικός, ο οποίος δεν τόν είχε αναγνωρίσει.

—Α! θέλεις να δής τόν βασιληά, τού απάντησε ο Έρρίκος. Τότε ανέβασε πίσω μου, άπάνω στο άλογό μου και θά σε πάω στο μέρος, όπου θά συναντηθώ με τους ευγενείς της άκολουθίας του και, όπου θά μπορέσης να τόν δής...

—Μά πώς θά τόν αναγνωρίσω; ρώτησε ο άγαθός χωρικός.

—Τίποτε πιο άπλό... Δεν έχεις παρά να κυττάξης... Όλοι θά θγάλουν τό καπέλλο τους μπροστά του και μόνο αυτός θά τό κρατήσει στο κεφάλι του.

Σέ λίγο ο Έρρίκος κι' ο χωρικός συνάντησαν πράγματι τους ευγενείς της βασιλικής άκολουθίας, οι οποίοι έβγαλαν όλοι τά καπέλλα τους μπροστά στον ήγεμόνα τους.

—Λοιπόν, είσαι ευχαριστημένος; Είδες τόν βασιλέα; ρώτησε ο Έρρίκος, γυρίζοντας προς τόν χωρικό.

—Είδα πώς όλοι έβγαλαν τά καπέλλα τους, απάντησε εκείνος. Μονάχα έσύ κι' έγώ τά κρατήσαμε στο κεφάλι μας. Κάποιος από τους δυό μας θάναί ο βασιληάς.

—Αφού είν' έτσι, ίσως νάσαι σύ, τού απάντησε ο Έρρίκος, ξεσηκώνοντας σε δυνατά γέλια.

ΕΝΑ ΠΑΝΑΚΡΙΒΟ ΔΩΡΟ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 20)

καιρι που την είχε γνωρίσει στο Μπιαρρις ήταν από τα ωραιότερα στολίσματα του σαλονιού της.

Η δυο φίλες φλυάρησαν λιγάκι, όταν ξαφνικά τα μάτια της Σόνιας καρφώθηκαν στο δαχτυλίδι που φορούσε ή Ζερμαίν.

—Θαυμάζετε τό δώρο του άνδρός μου; έκανε με άφέλεια ή γυναίκα του Πιέρ.

—Ω, είπε υπέροχο! της απάντησε ή Σόνια χλωμιάζοντας. Άλίθια μπορώ να δώ τόν άρρωστό μας;...

Η Ζερμαίν την πέρασε στον κοιτώνα του Πιέρ κι' έφυγε μιά στιγμή, για να φροντίση για τα γιατρικά του. Η Σόνια τότε θρήκε την ευκαιρία να κάνει στον φίλο της μιά άγρια σκηνή. Δεν συλλογιζόταν τίποτε άλλο, ούτε την υγεία του, ούτε την ήσυχία του, παρά μόνο τό δαχτυλίδι. Κι' έξαλλη από θυμό του δήλωσε με περιφρόνησι ότι δεν έπρεπε να τολμήση να ξαναπατήσει στο σπίτι της. Ο Πιέρ προσέθησε να εξηγηθή, να της πη τί είχε συμβή, μιά ή Σόνια δεν άκουγε τίποτε. Κι' εκείνος τότε στενοχωρήθηκε τόσο, ώστε άναψε πάλι από τόν πυρετό.

Όταν γύρισε ή Ζερμαίν τόν θρήκε μόνο. Ο Πιέρ τότε μετανιωμένος, πήρε τό χέρι της, τό φίλησε τρυφερά και της είπε με άληθινό έρωτα!

—Ζερμαίν, αγάπη μου, τί άμορφα που σου πάει αυτό τό δαχτυλίδι!

Έπειτα, έκλεισε τα μάτια του κι' έγειρε να ήσυχάση, κάνοντας όρκο πώς δεν θά άπατούσε ποτέ την ιδανική του γυναίκα.

ΑΓΑΠΗ... ΑΓΑΠΗ...

(Συνέχεια έκ της σελίδος 40)

πιο δυνατά τό μπράτσου, την έκανε να σταθή.

—Θέλεις να τό δής; τή ρώτησε.

—Ναι.

Ο Ζάν άνοιξε τή θήκη: άπάνω στο άσπρο βελούδο ελαμπε τό μεγάλο μπριλλάντι του δαχτυλιδιού που φαινόταν τόσο ωραίο και τόσο πολύτιμο, ώστε ή Τζούλια κατασυγκινήθηκε.

—Ω! ευχαριστώ! τραύλισε.

Σέ λίγο τόν ρώτησε με κάποια άγωνία στη φωνή της.

—Πού θά πάμε;

—Όπου νάνε... της απάντησε εκείνος θιαστικά. Στο χθεσινό ρεστωράν... αν σου άρεσε... Τί λές;

—Δέν ήθελε να την πάη στο σπίτι του. Τώρα ή Τζούλια ήξερε τό γιατί: ήταν εκεί ακόμα ή Μελανία και φοβόταν μήπως μάθη άπ' αυτήν την άλήθεια. Πού να φαντασθή ότι ή Τζούλια τά ήξερε πειά όλα;

Δέχθηκε να πάνε στο ρεστωράν...

Ένας γλυκός πόνος γλυστρούσε τώρα στη μελαγχολία της... Σ' αυτό είχε συντελέσει λίγο τό δώρο του δαχτυλιδιού... μιά περισσότερο αυτός ο ίδιος.

Σφίχτηκε κοντά του και τού είπε:

—Κάνεις τρέλλες για μένα...

—Ό,τι κι' αν κάνω, πάντα θά είνε λίγο, της απάντησε.

—Άργότερα θά γίνωμαι πιο λογικοί, ξανάπε ή Τζούλια.

—Ναι... ναι... της απάντησε εκείνος.

—Και ξέρεις τί σκέφθηκα; έκανε ή Τζούλια.

—Όχι...

—Νά, τού απάντησε εκείνη πολύ γρήγορα, με κάποιο λαχάνισμα στη φωνή της. Νά, αν δεν έχης καμμιά υποχρέωση να κρατήσης τή Μελανία.

—Νά κρατήσω τή Μελανία; ξανάπε εκείνος καχύποπτα.

—Ναι... τέλος πάντων... αν σε αφήση και φύγη μιά μέρα... δεν θά έχουμε ανάγκη να την αντικαταστήσουμε... τώρα που θά είμαι έγώ στο σπίτι σου.

Τά είπε όλ' αυτά με κομμένες φράσεις.

Και περίμενε τώρα, με καρδιά που χτυπούσε δυνατά την άπάντησί του...

Κόντευαν πειά στο ρεστωράν...

Τότε εκείνος ύψωσε τους ώμους του άδιάφορα.

Αυτή ή κίνησι δεν ξέφυγε της Τζούλιας, ή οποία τόν κύτταζε κρυφά.

Τέλος, ο Ζάν είπε με τόνο περιφρονητικό:

—Ε! έχουμε καιρό να τά συλλογιστούμε αυτά!

Πόσο αυτή ή φρασούλα, χθές ακόμα, θά τή γοήτευε και πόσο θλιβερά άντηχούσε τώρα!

—Ωστε έτσι λοιπόν... Γι' αυτό, γι' αυτό την παντρευόταν!...

Ηθελε να έχη κοντά του μιά γυναίκα που θ' αντικαθιστούσε έπαξίως την ύπηρέτριά του...

JEANNE MAXIME — DAVID

Ο ΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΣΕΝΙΟΡ ΠΕΡΕΖ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 11)

να μην εκθέση την ύποληψι της αγαπημένης του Κοντσιτας.

Ο Δόν Μιγκουέλ, ξεκινώντας άπ' αυτήν την ανακάλυψη, κατώρθωσε γρήγορα να σκίση τό πέπλο του μυστηρίου που σκέπαζε αυτό τό έγκλημα. Έμαθε ότι ή άμορφη Κονσίτα ήταν άλλοτε φίλη με την κόρη της σενιόρας Άλθαρέζ κι' ότι ξαφνικά είχαν μαλλώσει. Η αίτία ήταν ο Άλφόνσο Περέζ. Από τή μέρα που ή κόρη της σενιόρας Άλθαρέζ έμαθε ότι ο Άλφόνσο ήταν έρωτευμένος με την Κονσίτα, έκοψε κάθε σχέση μαζί της και άρχισε να τρέφει κι' αυτή και ή μητέρα της ένα άσπονδο μίσος για τους δυο έρωτευμένους...

Ο Δόν Μιγκουέλ δεν ήθελε να μάθη περισσότερα. Έπισκέφθηκε άμέσως τή σενιόρα Άλθαρέζ, της είπε καθαρά ότι θεωρούσε κι' αυτή και την κόρη της ως ενόχους του φόνου του Περέζ και κατόπιν υπέβαλε όλους τους ύπηρέτες της έπαύλεως σε μιά διεξουχιστική ανάκρισι. Έτσι κατώρθωσε να έξακριθώση ότι τή νύχτα του φόνου, ένας από αυτούς, ο ίπποκόμος Άνχέλο είχε λείψει από τις έντεκα ως τή μιά μετά τα μεσάνυχτα. Ο Άνχέλο συνελήφθη και έπειδή δεν μπόρεσε να άποδείξη τό άλλοθι, ώδηγήθηκε στο δικαστήριο ως δολοφόνος του σενιόρ Περέζ. Έκεί τότε, ο ίπποκόμος αυτός απέκάλυψε ότι είχε δολοφονήσει πράγματι τόν βαθύπλοτο άποκτήμονα, όπως τού είχε ύποδείξει ή σενιόρα Άλθαρέζ, για να ένοχοποιήση εκείνη με τις ψεύτικες πνευματιστικές άποκαλύψεις τόν νεαρό Άλφόνσο, τόν μόνο κληρονόμο του θείου του, που είχε άρνηθί τόν έρωτα της κόρης της.

Η δίκη αυτή, επί τρεις όλόκληρες μέρες είχε άνωστατώσει τό Μπευένος Άίρες. Όσο για τόν Δόν Μιγκουέλ, με τόν θάλαμβό του αυτόν έγινε δημοφιλέστατος και έφθασε γρήγορα ν' αναλάβη, όπως τού άξιζε, την διεύθυνσι της Αστυνομίας.

ΑΛΜΠΕΡΤΟ ΜΑΡΤΙΝΕΖ